

Імена в історії Володимирця

*** Відомі земляки

Авенір Каленкович Коломиєць

Український театральний режисер, журналіст, поет і прозаїк, укладач підручників із мови та літератури, редактор і видавець; художник та виготовлювач бандур

Народився Авенір Коломиєць 19 листопада 1905 року в інтелігентній сім'ї адвоката Каленика і просфірниці Антоніни Коломийців у містечку Городець (нині – однойменне село), яке тоді належало до Сарненського повіту. Батько походив із міщанського стану місцевого маєтку, а мати – з містечка Бережниці (нині – село на Дубровиччині).

У Городці сім'ю спіткало велике горе – у віці 54 роки, коли Авенірові виповнилося лише 5 літ, помер батько майбутнього письменника. Залишившись із двома дітьми, мати прожила в Городці ще півтора року і переїхала в Бережницю до своїх батьків, де й пройшли шкільні роки Авеніра та його сестри Ніни. (З цієї причини дехто вважає, що він народився в Бережниці. Однак Докія Гуменна, яка близько спілкувалася і приятелювала з А. Коломийцем у 1944-1945 рр., розповіла, що Авенір дуже часто згадував свої дитячі роки саме в Городці).

У Бережниці Авенір проживав до 1918 року. А потім з волі матері вступив до Житомирської духовної семінарії. Громадянська війна перервала науку, і лише через два роки від продовжив навчання вже у Кременецькій семінарії.

У Кременці він одержав семінарський атестат та документ про середню освіту. Далі навчатися за відсутністю хоч якоїсь матеріальної підтримки не міг, однак при сприятливих впливових батькових родичів з Городця йому вдалося «вибити» стипендію у Варшавському університеті, куди й вступає на теологічний факультет.

Факультетське керівництво швидко помітило релігійну байдужість та виразне безвірство студента. Його позбавили стипендії та права проживання в студентському інтернаті, однак Авенір докладав всіх зусиль, щоб закінчити університет. В 1930 році успішно завершує навчання, здобувши ґрунтовні знання та достатню підготовку для подальшого самовдосконалення. Ще в студентські літа він виявив великий інтерес до журналістики, пробує друкуватися в університетській пресі та в українських часописах, що виходили в Польщі.

Згодом навчався у Варшавському інституті театрального мистецтва.

З 1936 року вчителював на Дубенщині: у селах Малі Сади, Ситне, з 1939 року – в Дубні. Із жовтня 1941 року видавав у Дубні часопис «Школярник», організовував музично-драматичний театр «Просвіти», видавництво «Лад», завідував відділом освіти. У 1942-1943 роках його двічі заарештовували гестапівці. У 1944 евакуювався до Австрії, де й помер восени 1946 року в Зальцбурзі.

Автор книг «Провісні кадри» (1930), «Казка темного бору» (1938), «Шевченкова ера» (1942), «Казки» (1946), багатьох неопублікованих віршів, п'єс, повістей, публіцистичних творів і творів для дітей.

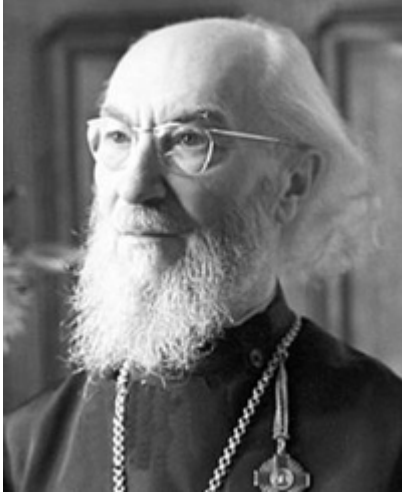
У 2005 році з нагоди 100-річчя Авеніра Коломийця майже чотирикілометрову центральну вулицю Городця перейменували — із Жовтневої на вулицю Авеніра Коломийця та встановили його меморіальну дошку. Дубенська організація Національної Спілки письменників України у 1998 році започаткувала Міжнародну літературно-мистецьку премію імені Авеніра Коломийця.

Джерела:

Літературна Рівненщина: антологія. – Рівне: Письменницька робітня «Оповідач», 2010.

Сафоник Ф.С. Літературна Володимиреччина: літературно-краєзнавчий путівник. – Володимирець, 2008.

Ружицький Костянтин Іванович

Костянтин Іванович Ружицький - священнослужитель Російської православної церкви, митрофорний протоієрей. Ректор Московської духовної академії і семінарії. Доктор богослов'я (з 1964 року), професор.

Народився 29 березня 1888 року в селі Мальчицях Волинської губернії (тепер с. Мульчиці Володимирецького району Рівненської області) в родині псаломщика. У 1906 році закінчив Мелецьке духовне училище. У 1912 році — Волинську духовну семінарію. У 1916 році — Московську духовну академію, зі ступенем кандидата богослов'я. Тема кандидатської роботи: «Вчення Святих отців та церковних письменників про матерію». У 1916 році висвячений в сан священника. У 1916–1919 роках був законовчителем і викладачем латинської мови в середніх навчальних закладах міста Слов'янська.

Після Жовтневого перевороту вів активну боротьбу з «живоцерковниками». В 1922–1923 роках в Слов'янську з групою інших священників створив організацію під назвою «Бахмутське єпархіальне управління для боротьби з представниками живої «церкви». 24 лютого 1924 року зазначена організація була ліквідована, а її керівники були заарештовані. З 1926 року працював бухгалтером.

З 1941 по 1943 рік — служив в Троїцькому соборі міста настоятелем. Під час окупації Слов'янська німецькими військами, отець Костянтин разом з отцем Олександром Базилевичем, надавали допомогу підпільному шпиталю, де лікували поранених радянських воїнів, а потім постачали документами і переправляли через лінію фронту або до партизанів.

У 1943 році, після відвоювання Слов'янська, протоієрей Костянтин був переведений в Київ, потім призначений настоятелем Володимирського кафедрального собору та керуючим справами Українського екзархату.

З 1948 по 1949 рік викладав грецьку мову і психологію в Київській духовній семінарії. З 1951 року — ректор Московської духовної академії і був викладачем морального богослов'я. У 1960 році отримав ступінь магістра богослов'я і звання професора і з цього часу був головою Учбового комітету при Священному синоді.

Помер 18 червня 1964 року. Відспівування покійного 20 листопада очолив митрополит Пимен. Похований в Києві на Святошинському кладовищі.

Був нагороджений усіма нагородами, доступними протоієрейському сану, орденом Святого князя Володимира, патріаршим хрестом (1959), медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні», орденами ряду помісних церков.

Джерело: **Вікіпедія**

Цуренко Леся Вікторівна

Леся Вікторівна Цуренко народилася 30 травня 1989 року у смт. Володимирець Рівненської області. Українська тенісистка. Переможниця 14 турнірів ITF (6 — в одиночному розряді).

Леся — одна з двох дочок Віктора і Лариси Цуренко. Батько колись працював в міжнародних організаціях, пов'язаних з атомною енергетикою, а мати була економістом. Старша сестра уродженки Володимирця — Оксана — працює адвокатом. Займатися тенісом Леся почала у віці 6-ти років в Южноукраїнську. Зі всіх можливих спортивних секцій батьки Цуренко вибрали теніс. Пізніше Леся переїжджає до Миколаєва, де продовжує тренуватися. Бажання стати професійною тенісисткою у неї з'являється у віці 17 років. Саме тоді Цуренко опиняється в столиці України і у неї з'являється можливість грати перші професійні турніри. Серед найбільш важливих і барвистих перемог тенісистки на даний момент варто відзначити її перемогу над збірною Австралії в Кубку Федерації (у парі з Ольгою Савчук), перемогу в тому ж кубку над італійками Франческою Ськьявоне і Сарою Еррані, перемогу над словачкою Даніелой Хантукової (Брісбен, 2013) і росіянкою Анастасією Павлюченкової (Відкритий чемпіонат Австралії, 2013). Входить в ТОП-100 рейтингу кращих тенісисток світу. Найвище досягнення на турнірах «Великого шолому» — вихід в 2-й раунд відкритого чемпіонату Австралії.

Улюбленого покриття в Леся Цуренко немає. Улюблений удар — бекхенд. Серед тенісних кумирів українка виділяє Мартіну Хінгіс і Євгенія Кафельнікова.

Сяський Андрій Олексійович

Сяський Андрій Олексійович — відомий український вчений в галузі механіки, доктор технічних наук, професор, проректор з наукової роботи.

Народився майбутній професор 15 вересня 1946 року в селі Довговоля Володимирецького району Рівненської області. Після закінчення восьмирічної школи у рідному селі (1961), продовжував навчання у Володимирецькій середній школі, яку закінчив із золотою медаллю в 1964 році.

У 1969 році успішно закінчив механіко-математичний факультет Львівського державного університету. Трудовий шлях розпочав на посаді інженера-будівельника Львівської філії Республіканського проектного інституту «Укржитлоремпроект». У 1972 році захистив кандидатську дисертацію, присвячену проблемам концентрації напружень поблизу підсилених отворів у пружних оболонках. Після захисту дисертації на конкурсній основі обраний на посаду викладача Рівненського державного педагогічного інституту, де пройшов шлях старшого викладача, доцента, декана, завідувача кафедрою загально-технічних дисциплін, завідувача кафедрою інформатики та прикладної математики і проректора з наукової роботи.

У 1991 році захистив докторську дисертацію на тему «Контактна взаємодія анізотропних оболонок і пластин з тонкими пружними ребрами».

Близько 40 років присвятив дослідженню та оптимізації концентрації напружень в пластинках і оболонках, послаблених криволінійними отворами, при їх взаємодії з тонкими пружними ребрами змінної жорсткості або жорсткими штампами. Є автором понад 70 наукових статей та монографії. Основні наукові здобутки, одержані до 1980 року, включені до 5-ти томної монографії «Методы расчета оболочек», що видана Інститутом механіки НАН України. Автор методичних рекомендацій та навчального посібника з курсу «Теоретична механіка».

З 1990 року займається проблемою контактної взаємодії циліндричних тіл з гладкими і ребристими поверхнями. Створив науковий осередок в цьому напрямку. Підготував 3 кандидатів наук, керує роботою аспірантів. Неодноразово був опонентом кандидатських та докторських дисертацій. Є членом спеціалізованої ради із захисту докторських дисертацій при Луцькому державному технічному університеті. Член редколегій ряду наукових збірок. На замовлення Міністерства освіти і науки України керує держбюджетними науковими темами.

Ковальчук Віктор Павлович

Народився 7 червня 1958 року у селі Нетреба Володимирецького району Рівненської області - збирач і записувач фольклору, педагог. Заслужений працівник культури України, відмінник освіти України, лауреат премії ім. В.Гнатюка. У 1973 році закінчив Володимирецьку ДМШ, у 1977 р. - відділ народних інструментів Рівненського музучилища за спеціальністю «керівник оркестру народних інструментів»; у 1987 році – музично-педагогічний факультет РДПІ за спеціальністю «вчитель музики і співів». Художній керівник фольклорного гурту «Веснянка» Рівненського ПДМ.

З 2001 року за ініціативою Віктора Ковальчука та під його керівництвом в Рівненському ПДМ створено Етнокультурний центр, в якому займається 150 учасників. Завдяки наполегливій праці, високому професіоналізму

Віктора Павловича гурт «Веснянка» здобув визнання і високу оцінку журі Всеукраїнських та міжнародних фольклорних фестивалів.

Веде активну пошукову та експедиційну роботу з фіксації етнокультурної спадщини в потерпілих унаслідок аварії на ЧАЕС районах Рівненської області. Результатом проведених Ковальчуком В.П. експедицій є вихід під його редакцією п'яти збірок місцевого фольклору: «А вже весна скресла» (1993), «Зіронька ясна на небі сяє» (1993), «Календарно-обрядові пісні Рівненщини» (1994), «Співає «Веснянка» (1995), «Ой, дай, Боже, Куста діждати» (1995), «Народна музика рівненського Полісся. Обрядові пісні», семи випусків наукового видання «Етнокультурна спадщина Полісся» (2000-2006) та презентаційного видання «Етнокультура Рівненського Полісся» (2010). Віктор Павлович зібрав колекцію костюмів народного вбрання поліщуків початку ХХ століття та значну кількість експонатів для етнографічного павільйону Етнокультурного центру «Веснянка».

Ковальчук Віктор Павлович – автор проекту, організатор та директор Міжнародного молодіжного фестивалю традиційної народної культури «Древлянські джерела» (м. Рівне, 1998, 1999, 2001, 2003, 2005, 2006, 2008, 2009, 2010 рр.), який один із чотирьох фестивалів в Україні має статус CIOFF (Міжнародної Ради Організації Фестивалів Фольклору, що співпрацює з ЮНЕСКО). Віктор Ковальчук – голова Рівненського фольклорно-етнографічного товариства, голова Асоціації діячів фольклору Рівненського обласного відділення Національної Всеукраїнської музичної спілки, голова Рівненської обласної молодіжної громадської організації – «Творче об'єднання «Древлянські джерела» та відповідальний секретар Української секції CIOFF. Двічі ставав переможцем рейтингу популярності «Гордість міста» (2003, 2005) в номінаціях «Кращий фольклорний колектив» та «Кращий мистецький проект». Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2008). Автор багатьох статей з питань народознавства, опублікованих у газетах «Рівне» та «Вільне слово».

Джерело: Столярчук Б.Й. Митці Рівненщини: енциклопедичний довідник. – Рівне: видавець О.

Зень, 2011. – 386 с.

Левчук Микола Антонович

Левчук Микола Антонович — український архітектор, член Національної спілки архітекторів України, дійсний член Академії архітектури України, член комітету по Державних преміях України в галузі архітектури, народний архітектор України.

Народився 25 серпня 1939 року в смт Володимирець Рівненської області.

У 1961–1967 роках навчався на архітектурному факультеті Київського інженерно-будівельного інституту. У 1967–1971 роках працював архітектором в проектному інституті Молдпробуд у Кишиневі. З 1971 року працював за фахом у проектному інституті «Київпроект», з 1978 року очолював творчі колективи архітектурно-планувальних майстерень № 1 та № 4. З 1990 року — керівник персональної творчої архітектурної майстерні «М. Левчук». Автор понад 100 проектів громадських споруд, житлових будинків та комплексів.

Основні роботи:

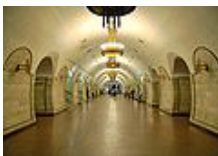
- Розширення міжнародного сектору аеропорту «Бориспіль» (1975).
- Житловий масив Теремки-2 у Києві.
- Готель «Турист» у Києві (1978)
- Магазин-оранжеря «Квіти України» по вулиці Артема у Києві (1979)
- Станція метро «Площа Льва Толстого» у Києві (1981)
- Адміністративний будинок у Лівобережному центрі Києва (1985)
- Патріарший собор Воскресіння Христового у Києві (2000)

Готель "Турист"

Патріарший собор Воскресіння Христового

Станція метро «Площа Льва Толстого»

Нагороджений орденом «Знак Пошани» (1981), медалями «В пам'ять 1500-річчя Києва» (1982) та «Ветеран праці» (1986). Заслужений архітектор України (1997), народний архітектор України (2004).

Василь Петрович Кладько — український фізик. Доктор фізико-математичних наук, професор, Лауреат Державної премії України у галузі науки і техніки 2007 р. Завідувач відділу Інституту фізики напівпровідників НАНУ.

Народився 12 січня 1957 р. у с. Озеро, Володимирецький район, Рівненська область.

Освіта

1974–1979 — студент Чернівецького Державного Університету, фізичний факультет (з відзнакою); 1982–1985 — аспірант Інституту Напівпровідників АН УРСР. Наукові ступені та звання 1986 — Кандидат фізико-математичних наук (01.04.07-фізика твердого тіла). Дисертацію захистив у спеціалізованій раді К.016.37.01 Інституту металофізики ім. Г. В. Курдюмова НАН України (04.06.1986 р.); 1995 — Старший науковий співробітник (01.04.07-фізика твердого тіла); 2000 — Доктор фізико-математичних наук (01.04.07-фізика твердого тіла). Дисертацію захистив у спеціалізованій раді Д 26.001.23 Київського Національного Університету імені Тараса Шевченка (22.05.2000 р.); 2007- Професор (зі спеціальності 01.04.07-фізика твердого тіла). Кар'єра 1979–1982 — Інженер кафедри напівпровідникової мікроелектроніки фізичного факультету Чернівецького державного університету; 1982–1985 — Аспірант Інституту Напівпровідників; 1985–1988 — Молодший науковий співробітник; 1988–2000 — Старший науковий співробітник Інституту фізики напівпровідників; 2000–2004 — Провідний науковий співробітник Інституту фізики напівпровідників; 2004 дотепер — завідувач відділу «Дифракційних досліджень структури напівпровідників» Інституту Фізики Напівпровідників НАН, Київ, Україна.

Наукова спеціалізація

головний напрям: рентгенооптика і високороздільна X-променева дифрактометрія, фізика твердого тіла і реальна структура кристалічних матеріалів;

інші напрями: фізика напівпровідників, дифракція в області аномальної дисперсії рентгенівських променів; поточний дослідницький інтерес: квазізаборонені відбиття і стехіометрія, багаточарові структури з квантовими ямами і точками, фізика і реальна структура III-нітридних сполук, високороздільна X-променева дифрактометрія деформаційних і релаксаційних процесів;

Стажування за кордоном

Університет м. Гельсінкі (Фінляндія), 2000 р. (2 місяці) Нагороди, Членство в Товариствах

Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки 2007 р.;

Подяка Президії НАН України (2010 р.); Подяка від Київського міського голови (2005 р.);

Винахідник СРСР (1986 р.);

член Українського Фізичного Товариства;

член Міжнародного союзу кристалографів;

заступник головного редактора журналу «Semiconductor Physics, Quantum Electronics & Optoelectronics»

член редколегії наукового журналу «Наносистеми, наноматеріали, нанотехнології»

член редколегії наукового журналу «Складні системи і процеси»

Публікації

Загальна кількість статей в реферованих журналах: 330 Кількість статей в пошуковій системі Scopus: 100 Кількість цитувань статей в пошуковій системі Scopus: 189 (h-index = 7) Кількість конференцій: 111 Монографії: Даценко Л. И.,

Кладько В. П., Мачулін В. Ф., Молодкін В. Б. Динамическое рассеяние рентгеновских лучей реальными кристаллами в области аномальной дисперсии. 2002. Київ: Академперіодика, 352 С. Молодкін В. Б., Низкова А. И., Шпак А. П., Мачулін В. Ф., Кладько В. П., Прокопенко И. В., Кютт Р. Н., Кисловский Е. Н., Олиховский С. И., Первак

Е. Б., Фодчук И. М., Дышеков А. А., Хапачев Ю. П. Дифрактометрия наноразмерных дефектов и гетерослоев кристаллов, 2005, Київ: Академперіодика. 364 °С. Кладько В. П., Мачулін В. Ф., Григор'єв Д. О., Прокопенко І. В. Рентгенооптичні ефекти в багатшарових періодичних квантових структурах. 2006, Київ: «Наукова думка» 287 °С.

Єфанов О. М., Кладько В. П., Мачулін В. Ф., Молодкін В. Б. Динамічна дифракція Х-променів у багатшарових структурах. 2008. Київ: «Наукова думка» 223 °С. Венгер Е. Ф., Болтовец Н. С., Беляев А. Е., Кладько В. П., Конакова Р. В., Миленин В. И., Саченко А. В. і ін. Физические методы диагностики в микро- и нанoeлектронике. 2011. Харків:

«ИСМА» 423С. Авторські свідоцтва: 5 Патенти: 1 Педагогічна діяльність Підготував 6 кандидатів фіз.-мат. наук (Кучук А. В., Єфанов О. М., Корчовий А. А., Слободян М. В., Сафрюк Н. В., Гудименко О. Й. — спеціальність 01.04.07

— фізика твердого тіла). Керівник дисертаційних робіт: аспірантів Поліщук Ю. С. та Станчу Г. В.

Джерело: <http://uk.wikipedia.org>

Ковалінас Микола Анатолійович

Микола Ковалінас (нар. 1964) – композитор, музикознавець, педагог. Закінчив композиторський факультет Київської державної консерваторії (нині – Національна музична академія України ім. П.І.Чайковського), клас проф. Г. Ляшенка (1990), асистентуру-стажування з композиції (1992), аспірантуру (1994) та докторантуру (2003) кафедри теорії музики Національної музичної академії України. З 1994 – працює в Національній музичній академії України

(від 2003 – професор кафедри композиції, інструментування та музично-інформаційних технологій). Викладає композицію, музичний аналіз, гармонію, інструментування, теорію сучасної композиції.

Член Національної спілки композиторів України (з 1993 року). З 2011 року – заступник голови Київської організації Національної спілки композиторів України.

Автор симфонічної та камерно-інструментальної музики, численних наукових та науково-методичних публікацій.

Учасник міжнародних музичних фестивалів та наукових конференцій. Твори М. Ковалінаса виконувалися у Великобританії, Німеччині, Алжирі, Казахстані, Росії та Україні. У сфері його наукових інтересів – дослідження творчого процесу композитора; він є автором оригінальної методики дослідження музичних творів, наближеної до перебігу творчого процесу композитора.

Кідрук Максим

Максим Іванович Кідрук — український письменник, мандрівник, за освітою інженер-енергетик. Написав 11 книг (7 художніх, 4 — на технічну тематику), співучасник акції «На Зеландію!» разом із Сергієм Притулою, автор першого українського технотрилера «Бот». Загалом побував у 29 країнах, серед яких Мексика, Еквадор, Перу, Китай, Чилі, Бразилія, Ангола, Намібія, Нова Зеландія та інші.

Народився 1 квітня 1984 року в смт Володимирець Рівненської області. Навчався у фізико-математичному класі з посиленням вивченням іноземної мови. У 2001 році закінчив школу із золотою медаллю. Того ж року вступив на механіко-енергетичний факультет у технічний університет в Рівному (спеціальність «Теплоенергетика»). На третьому курсі почав працювати на російську компанію «АСКОН» програмістом. Займався розробкою САD-систем.

У 2005 переїхав до Києва. Вступив в аспірантуру НТУУ «КПІ» на теплоенергетичний факультет. 2007 Максим Кідрук виграв грант на навчання за кордоном і виїхав на проживання до Стокгольма, де вступає до аспірантури Королівського технологічного інституту (швед. Kungliga Tekniska hogskolan). Починає мандрувати Європою.

Протягом 2007–2008 рр. побував у Фінляндії, Норвегії, Італії, Франції, прибалтійських республіках. Влітку 2008 Кідрук вирушає у тривалу подорож Мексикою. Вона стала першою великою мандрівкою за океан. Результатом поїздки стала книга «Мексиканські хроніки. Історія однієї Мрії», яка у 2009 здобула II премію на конкурсі «Коронація слова». За його словами, ця країна мала для нього важливе значення: «Далека латиноамериканська країна випалювала мозок, надила, немов кароока східна красуня спокушала своїми розкішними принадами. І тоді я остаточно зрозумів: у мене є Мрія, ім'я її — Мексика». Влітку 2009 здійснюється ще одна велика подорож — до Південної Америки (Еквадор, Перу, Чилі) та острова Пасхи, де Макс Кідрук став першим офіційно зареєстрованим українцем. На основі цієї поїздки було написано книгу «Подорож на Пуп Землі» (у двох томах), яка вийшла друком у 2010 році. У ній Кідрук розказує про причини, що спонукали його покинути навчання в аспірантурі і повернутися зі Швеції до України: «Швеція дала мені багато чого. Швеція змінила мене. Можливо, допомогла стати таким, яким я мріяв стати все своє життя. Попри це я залишав Стокгольм. Я свідомо відкидав усі перспективи — оті казкові шведські перспективи на легке, розмірене та забезпечене життя — і повертався в Україну. І була тому одна єдина причина: нудьга не має перспектив». Того ж року «Мексиканські хроніки» займають друге місце у конкурсі «Книга року від журналу Корреспондент». Пізніше в грудні Кідрук через сварку з дівчиною вирушає у мандри до Пантаналу (Бразилія). Ця мандрівка ляже в основу книги «Любов і піраньї».

Зимомо 2010–2011 Кідрук мандрує країнами Близького Сходу (Ліван, Сирія, Йорданія та Єгипет). Цілий місяць проводить у пустелі Сахара, відвідавши всі п'ять оаз: Дахла, Аль-Харґа, Фарафра, Бахарія та Сіва. На початку лютого, повернувшись із Сахари, письменник стає свідком і мимовільним учасником єгипетської революції. У квітні 2011 вирушив до Нової Зеландії в рамках акції «На Зеландію!», організованою разом із Сергієм Притулою. Мета акції — «передати привіт» новозеландцям, відплативши тим самим за безсоромний конкурс «Win a Ukrainian Wife».

У грудні 2011 — лютому 2012 мандрував Намібією та Анголою. На початку 2012 Кідрук заявив про завершення роботи над першим українським техно-трилером. Книга під назвою «Бот» вийшла друком 25 вересня 2012. Роман стартував на 16-му місці у ТОП-20 мережі книгарень «Є». Після двох тижнів продажів книга піднялась на 2-гу позицію.

Бубка Сергій Назарович

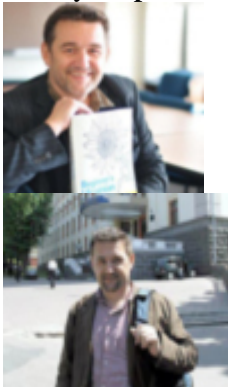
Український легкоатлет (стрибки з жердиною). Чемпіон Європи і світу, багаторазовий світовий рекордсмен, олімпійський чемпіон. Заслужений майстер спорту, кандидат педагогічних наук, Герой України.

Народився 4 грудня 1963 року у місті Луганськ. У 1987 році закінчив спортивний факультет Київського інституту фізичної культури за фахом педагог з фізичної культури; кандидатська дисертація «Формування індивідуальних здібностей студентів у процесі фізичного виховання» (Інститут проблем виховання АПНУ, 2001). 3 липня 1985, виступаючи на змаганнях у Парижі, український жердинник Сергій Бубка першим у світі підкорив шестиметрову висоту! Однак до 6-метрового рубежу було ще далеко. Так, удосконалювалося технічне оснащення, але необхідно було з'явитися атлетові, який би наважився на штурм знакової висоти. Ним і став Сергій Бубка. Тепер, мабуть, тільки допитливі любителі Королеви спорту пам'ятають, що Бубка голосно заявив про себе світовими рекордами на позначках, що передували шестиметровому Олімпу. Таких польотів українець зробив 13, причому тільки в 1984-му – відразу сім. А потім був той сектор на стадіоні в передмісті Парижа. Бубка замовив суддям висоту 6.00. Дві спроби виявилися невдалими, а в завершальній Сергій перемахнув через планку. Здійснилося! Донеччанина чекало довге і славне спортивне життя. Перерахування всіх його воістину унікальних досягнень зайняло б багато місця. Згадаємо про найбільш значні. Сергій встановив на стадіоні та в залі 35 світових рекордів! Символічно, що найвищий політ на 6.15 спортсмен скоїв у 1993-му у рідному Донецьку. Цей показник тримається і понині. А всього планку на рубежі 6 метрів і вище Бубка долав 46 разів! У 1988 році українець переміг на сеульській Олімпіаді. На Іграх у Лос-Анджелесі через бойкот їх Союзом йому брати участь не довелося, а в Барселоні, Атланті та Сіднеї успішно виступити завадили травми. Але з тими невдачами Бубка сповна розквітався на світових чемпіонатах, де на сектор виходили ті ж олімпійці. Сім разів на цих турнірах Сергій піднімався на найвищу сходинку п'єдесталу пошани! Ставав також переможцем Кубка світу та дворазовим чемпіоном Європи. Бубку визнали кращим спортсменом світу. А за феноменальні досягнення в стрибках з жердиною його ім'я занесли до Книги рекордів Гіннеса. За часів існування Союзу видатного атлета нагородили орденами Леніна і Трудового Червоного Прапора. У незалежній Україні його відзначили орденом «За заслуги» II ступеня та Почесною відзнакою Президента країни. Бубка удостоєний звання

Герой України. Вдячні земляки встановили йому пам'ятник у центрі Донецька. Може виникнути думка, що у видатного жердинника не було гідних суперників. Однак це не так. Досить серйозну конкуренцію українцю становили росіянин Радіон Гатауллін, французи Тьєрі Віньєрон і П'єр Кінон, американець Білл Олсон. Але цілком відповідає істині і те, що найчастіше Бубка бився тільки з висотою. Поступово, нерідко додаючи по сантиметру, він підняв планку в захмарну височінь. У 1936 році Джессі Оуенс пробіг «сотку» за 10,2. У 1968-му Боб Бімон полетів у довжину на 8.90 метра. Обидва надовго встановили ці орієнтири. І Сергій Бубка стрибком на 6.15 також випередив час. Так, після нашого першопрохідця і інші жердинники підкорювали шестиметровий рубіж. Але їх усього лише 13 чоловік. І рекорд українця поки недосяжний. Не секрет, що багато хто, навіть видатні атлети не відбулися в житті після закінчення спортивної кар'єри. Сумних прикладів тому — чимало. Ну а Сергій Бубка, зачохливши жердину, зумів узяти ще не одну висоту. Він успішно проявив себе у підприємницькій діяльності. Проводить в Донецьку традиційний міжнародний турнір «Зірки жердини». Але, безумовно, важливо, що одним з головних напрямів у житті Сергія Бубки стала активна участь у міжнародному спортивному русі. Українця обрали членом МОК, а потім — і членом виконкому цього комітету. Входить він і в раду ІААФ. Сергій Бубка — помітна фігура суспільно-політичних подій і в себе на батьківщині. Депутат Верховної Ради, президент НОК України. Свого часу талант, помножений на працьовитість, допоміг досягти Сергію Бубці великих вершин у спорті. Немає сумнівів, що завдяки неординарним особистим якостям він доб'ється багато чого і на новому терені. Батько Сергія Бубки уродженець села Мульчиці Володимирецького району Рівненської області.

джерело: greatest.com.ua

Шевчук Юрій

Юрій Шевчук народився 5 квітня 1961 року у смт. Володимирець Рівненської області. Кандидат філологічних наук (германістика), закінчив Київський державний університет ім. Тараса Шевченка. Після того за розподілом потрапив до Рівного в Інститут інженерів водного господарства, там я викладав п'ять років на кафедрі іноземних мов. В Нью-Йорку поступив до університету зовсім з іншої спеціальності – політології, там провівся сім років, закінчив магістратуру. У 1999 році емігрував до Канади. Викладач української мови в Колумбійському університеті Нью-Йорк (з 2004 р.) та Гарварді (літня школа з 1990 року). Виступав із лекціями в Стенфордському (США), Торонтонському та МакГільському (Монреаль) (Канада), Грайсвальдському (Німеччина), Познаньському (Польща), Міланському та

Римському (Італія), Кембриджському (Велика Британія), Гранадському (Іспанія) університетах, Університеті Пуерто-Рика, Сан-Хуан, Пуерто-Рико (США). Член Американської асоціації славістичних досліджень, Американської асоціації викладачів слов'янських та східноєвропейських мов, Наукового Товариства імені Шевченка (Нью-Йорк), Української вільної академії Наук (Нью-Йорк), Національної спілки кінематографістів України. Автор інтерактивного підручника для американських університетів «Українська для початківців» (Hippocrene Books, Inc. Нью-Йорк, 2011). У 1989 році Юрій Шевчук переклав на українську мову «Історію України» Ореста Субтельного, за якою починали вивчати власну історію нові покоління вже незалежної України. Автор перекладу роману Д. Орвела «Ферма тварин» (1989-1990 рр.). Депутат Рівненської міської ради, голова постійної комісії з впровадження Закону України «Про мови» (1989-1992 рр.). Журналіст «Радіо Свобода» в Нью-Йорку (1994-1999 рр.). 2004 року заснував Український кіноклуб Колумбійського університету.

Моцик Олександр Федорович

Олександр Федорович Моцик (народився 3 травня 1955 р., с. Городець, Володимирецький район, Рівненська область) — посол України у Сполучених Штатах Америки. Освіта: Київський державний університет ім. Т.Г.Шевченка, факультет міжнародних відносин та міжнародного права, відділення міжнародного права (1981). Стаж роботи: З червня 2010 року - Надзвичайний і Повноважний Посол України в Сполучених Штатах Америки. 2006-2010 Надзвичайний і Повноважний Посол України в Республіці Польща. 2005-2006 Перший заступник Державного секретаря України, Секретаріат Президента України. 2004-2005 Перший заступник Міністра закордонних справ України з питань європейської інтеграції. 1999-2004 Представник України при Організації Чорноморського Економічного Співробітництва (ОЧЕС) – за сумісництвом. 2003-2004 Заступник Міністра закордонних справ України. 2001-2003 Заступник Державного секретаря Міністерства закордонних справ України. 1997-2001 Надзвичайний і Повноважний Посол України у Турецькій Республіці. 1996-1997 Член Колегії Міністерства закордонних справ України. 1995-1997 Начальник Договірніо-правового управління Міністерства закордонних справ України. 1992-1995 Другий, перший секретар, радник Постійного Представництва України при ООН, м. Нью-Йорк. 1990-1992 Перший секретар Договірніо-правового відділу Міністерства закордонних справ України. 1987-1990 Другий, перший секретар відділу кадрів Міністерства закордонних справ України. 1985-1987 Третій, другий секретар відділу міжнародних організацій Міністерства закордонних справ України. 1981-1985 Третій секретар консульського відділу Міністерства закордонних справ України. Професійна діяльність: 2004 Уповноважений України в

Міжнародному Суді ООН. 2004-2005 Національний координатор ГУУАМ. 2002-2005 Національний координатор ОЧЕС. 1994-1995 Віце-голова Спеціального комітету ООН з розробки міжнародної конвенції з питань безпеки персоналу ООН і асоційованого з нею персоналу. 1993 Доповідач Шостого (Юридичного) комітету 48-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН. Участь у міжнародних конференціях: 1995-2005 Очолював ряд делегацій України на двосторонніх та багатосторонніх переговорах з іноземними державами, а також на міжнародних багатосторонніх форумах. Зокрема, на переговорах з Російською Федерацією з питань громадянства, державного кордону, Азовського моря і Керченської протоки (включаючи острів Коса-Тузла), закордонної власності колишнього СРСР, з прикордонних питань та питань тимчасового перебування і функціонування Чорноморського флоту Російської Федерації на території України. З Румунією на переговорах по договору про режим державного кордону та Угоді по делімітації континентального шельфу і економічної зони в Чорному морі (включаючи о. Зміїний). З Молдовою на переговорах з питань Придністров'я. З Угорщиною на переговорах щодо укладення Угоди про взаємні поїздки громадян. З Європейською Комісією на переговорах по реадмісії. Очолював ряд делегацій на сесіях органів ООН та інших міжнародних організацій. Публікації: Автор ряду наукових публікацій з питань міжнародного права і міжнародних відносин, зокрема, правонаступництва держав щодо державної власності, державних архівів і державних боргів, у галузі морського права, з питань ОЧЕС, ГУАМ, двосторонніх українсько-турецьких та українсько-польських відносин. Нагороди: 2010 Командорський хрест із зіркою Ордену заслуги Республіки Польща (Krzyz Komandorski z Gwiazda Orderu Zaslugi RP). 2006 Орден „За заслуги” II ступеня. 2005 „Орден Справедливості I ступеня” Міжнародної асоціації юристів” (The order of justice of the Degree” of the World jurist association). 2004 Почесна відзнака Міністерства закордонних справ України I ступеня за особливий внесок у розвиток української дипломатії і успішне забезпечення інтересів України на міжнародній арені. 2001 Орден „За заслуги” III ступеня. Відзнаки: 2009 Почесна грамота Верховної Ради України. 2007 Почесна грамота Кабінету Міністрів України. 2002 Переможець всеукраїнського конкурсу „Юрист Року” у номінації Юрист-дипломат. Ранги: Має дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посла України (1999р.) Має перший ранг державного службовця (2005 р.) Володіння мовами: Володіє англійською та польською мовами. Сімейний стан: Одружений, має двох дочок.

http://uk.wikipedia.org/wiki/Моцик_Олександр_Федорович

Сад Світлана Іванівна

Народилася 25 грудня 1967 року в місті Володимирець Рівненської області. Освіта вища. У 1997 році закінчила Рівненський державний педагогічний інститут за спеціальністю російська мова та література та здобула кваліфікацію вчителя російської мови та літератури. Трудову діяльність розпочала у 1989 році вчителем англійської мови Ремчицької середньої школи Сарненського району Рівненської області. З 1990 по 1994 роки заступник

директора по навчально-виховній роботі Ремчицької середньої школи Сарненського району Рівненської області. У період з 1994 по 1997 роки працювала вчителем іноземної мови Сарненської середньої школи № 2, м. Сарни Рівненської області. З 1997 по 1999 роки – соціальний педагог Сарненської гімназії, м. Сарни Рівненської області. З 1999 по 2001 роки – директор Сарненського центру «Соціальна служба для молоді», з 2001 по 2003 роки – заступник голови Сарненської районної державної адміністрації Рівненської області з соціальних питань. З 2003 по 2008 роки – заступник директора - начальника відділу взаємодії з роботодавцями Сарненського районного центру зайнятості Рівненської області, а з 2008 по 2010 роки – заступник директора цього ж центру. Розпорядженням голови облдержадміністрації від 6 січня 2011 року № 5-к Сад Світлана Іванівна призначена на посаду заступника голови Рівненської облдержадміністрації. Нагороджена Почесною грамотою Державного центру зайнятості (2007), Почесною грамотою Центрального комітету профспілки працівників державних установ (2007), Подякою Міністерства праці та соціальної політики України (2009), Почесною грамотою Рівненської облдержадміністрації (2009). Депутат Рівненської обласної ради VI скликання. Член Партії регіонів.

Посилання: **Рівненська обласна державна адміністрація**

Косаковський Анатолій Лук'янович

Народився 8 жовтня 1952 року в с. Нетреба Володимирецького району Рівненської області. У 1975 р. закінчив лікувальний факультет Чернівецького медичного інституту. Трудову діяльність розпочав у 1975 р. лікарем-інтерном Ровенської обласної лікарні. З 1976 р. по 1980 р. працював районним оториноларингологом Володимирецького району Ровенської області. З 1985 р. - асистент, з 1995 р. - доцент, з 1996 р. - професор, з 2002 р. - завідувач кафедри дитячої оториноларингології, аудіології та фоніатрії Національної медичної академії післядипломної освіти ім. П.Л. Шупика. З 1980 р. по 1982 р. навчався в клінічній ординатурі, а з 1982 р. по 1985 р. - в аспірантурі на кафедрі оториноларингології Київського державного інституту вдосконалення лікарів МОЗ СРСР. Основні наукові розробки професора А.Л. Косаковського: проблеми патології середнього та внутрішнього вуха, гострі та хронічні стенози гортані і шийного відділу трахеї у дітей, ринологія, фізіотерапія, розробка нових оториноларингологічних інструментів, нових методів діагностики ЛОР-захворювань. Анатолієм Лук'яновичем уперше було запропоновано і науково обгрунтовано внутрішньотканинний ультра-фонофорез лікарських речовин при різних захворюваннях, пневмографію, ультразвукове дослідження гортані, лікування сенсоневральної приглухуватості з допомогою ультрафонофорезу лікарських речовин, нові способи септопластики і оригінальні пристрої та інструменти. Він є

автором близько 300 наукових праць у вітчизняних і зарубіжних виданнях, зокрема з монографій, 17 посібників, 35 винаходів, 155 раціоналізаторських пропозицій. Під його керівництвом захищено 3 кандидатські дисертації. Одночасно з науковою, педагогічною, лікувальною діяльністю А.Л. Косаковський проводить велику адміністративну та громадську роботу. Професор А.Л. Косаковський є членом редколегії 5 наукових медичних журналів, почесним членом Консультативної ради Міжнародного біографічного центру (Кембридж, Великобританія), членом Ради наукових консультантів Американського біографічного інституту. Він є головним дитячим оториноларингологом МОЗ України, президентом Асоціації дитячих оториноларингологів України. Член спеціалізованої ради із захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора (кандидата) наук. Розробки професора А.Л. Косаковського неодноразово експонувалися на міських та республіканських виставках. Він був лауреатом міських та республіканських виставок, нагороджений дипломом I ступеня і золотою медаллю ВДНГ У РСР та багатьма дипломами і грамотами Управління охорони здоров'я Київської міської ради народних депутатів, Київської міської ради профспілок, Київської міської ради ВТВР, оргкомітету виставок. З 2003 р. по 2005 р. був членом медичної комісії НОК України. Присвоєно звання "Кращий молодий раціоналізатор м. Києва" (1984 р.). "Кращий винахідник м. Києва" (1995 р.), нагороджений нагрудним знаком "Відмінник винахідництва та раціоналізації" (1991 р.). Проректор з міжнародних зв'язків та науково-педагогічної роботи з іноземними громадянами, завідувач кафедри дитячої оториноларингології, аудіології та фоніатрії Національної медичної академії післядипломної освіти ім. П.Л. Шупика. Доктор медичних наук, професор, дійсний член Міжнародної кадрової академії (ЮНЕСКО) та Нью-Йоркської академії наук. Присвоєно почесне звання "Заслужений раціоналізатор України". Указ Президії Верховної Ради Української РСР від 29 січня 1990 року № 803.

Посилання: **Офіційний сайт Великоцещевицької сільської ради**

Присяжнюк Анатолій Григорович

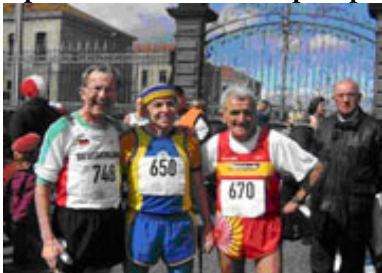

Фото А.Г. Присяжнюка (в центрі)

Народився 3 квітня 1937 року в селі Соснівка Березнівського району Рівненської області. З 1951 року проживає в смт. Володимирець. Має середню освіту.

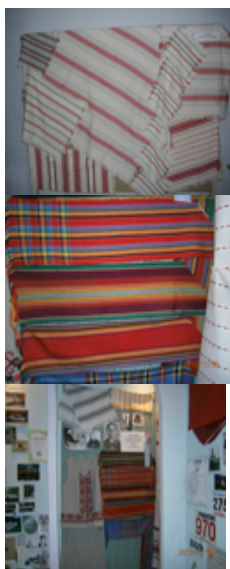
Анатолій Присяжнюк – неодноразовий чемпіон світу з легкої атлетики серед ветеранів. З 1991 року зарахований до збірної ветеранів України. У 1997 році вперше виступив у Голландії за збірну України на чемпіонаті Європи. Він виборов дві золоті медалі та встановив світовий рекорд : 10 кілометрів пробіг за 34 хвилини 8 секунд. Анатолій

Григорович побував в Італії, Франції, Іспанії, Німеччині, Австрії, Польщі, Фінляндії... Протягом 2005 року побував у Португалії на чемпіонаті Європи серед ветеранів, та в Іспанії міста Сан – Себастьян де проходив чемпіонат світу з легкої атлетики серед ветеранів, здобув 3 золоті і одну срібну медаль. Лише в минулому році член збірної ветеранів України брав участь у 25 міжнародних змаганнях, де виборював золоті, срібні та бронзові медалі. За свою спортивну кар'єру здобув 118 медалей усіх гатунків. Анатолій Присяжнюк у 2005 році став переможцем Всеукраїнської премії “Гордість країни” у номінації “Рекорд року” (засновник телекомпанія “Новий канал” та газета “Факты”)

Ганна Йосипівна Леончук

Ганна Йосипівна (30. XI 1917, с. Каноничі, Володимирецького р-ну Рівненської обл.— 18.XII 1979, смт. Володимирець Рівненської обл.) – українська народна майстриня художнього ткацтва, заслужений майстер народної творчості УРСР (з 1966).

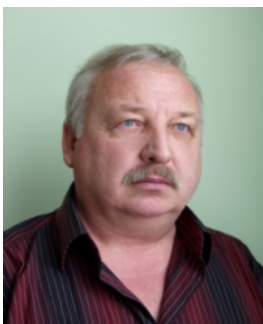
Більше тридцяти років віддала Ганна Йосипівна ткацтву. Узори, розроблені простою жінкою з Полісся, знайшли практичне застосування на Дарницькому шовковому комбінаті та на Рівненському льнокомбінаті.

Залишила вагомий слід на землі: багату спадщину - ткані барвисті рушники, килими і покривала, скатертини і серветки, корсети і сукні.

Ганна Йосипівна розробила серію геометричних орнаментів, виготовляла килими, покривала, весільні рушники, серветки, народний одяг за поліськими мотивами. Відродила технологію старовинної "серпанкової тканини".

Талант Ганни Леончук - рукотворна краса - принесла їй визнання і славу: "Заслужений майстер народної творчості України" (присвоєно під номером один), дві золоті медалі та ювілейна Ленінська, почесні титули лауреата не лише районних та обласних, а й республіканських та всесоюзних конкурсів, численні грамоти, подарунки. Вироби умілих рук зайняли почесне місце в музеях України, Білорусі, Москви і Ленінграда, Польщі і Болгарії.

Сидорчик Іван Степанович

Народився Іван Степанович 11 вересня 1955 року в селі Ромейки Володимирецького району на Рівненщині. Після школи закінчив фельдшерське відділення Дубенського медичного училища. В 1975 – 1977 роках служив у армії, де працював за фахом в хірургічному відділенні одного з шпиталів радянських військ у тодішній Німецькій Демократичній Республіці. Після повернення з війська і аж до липня 1981-го – Іван Степанович фельдшер у селі Ромейки, завідувач місцевим ФАПом. Пізніше обіймає посаду помічника санітарного лікаря з гігієни праці в промислово-санітарній лабораторії СЕС Кузнецовська. Нині – кореспондент газети Рівненської АЕС. У 1987-му році І.С.Сидорчик брав участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС (два терміни підряд). Кілька років працював кореспондентом Рівненської обласної державної телерадіокомпанії. Щодо творчості (а писати та публікуватись І. Сидорчик почав ще з шкільних років), то окремими виданнями вийшли збірки поезій автора: «Сповідь любов'ю» (1992 рік) – Володимирець; «На святі смутку»(1995 р.) – Рівне, Азалія; «Паморозь» (1997 р.) – Рівне, Азалія; «Застільна розмова» (1997 р.) – Володимирець; «Скрипка для осені» (2000 р.) – Рівне, Азалія; «Поросль» (2002 р.) – Володимирець; «Сполоханий грім» (2004 р.) – Костопіль, Роса; книга оповідань «З-під чорних віх» (2005 р.) – Рівне, ДЦНТЕІ. Наприкінці 2010 – на початку 2011 року у Володимирецькій районній друкарні віддруковано досить об'ємну (більше 400 сторінок) краєзнавчу книгу «Ромейки», тираж якої розійшовся миттєво.

Ващенко Михайло Андрійович

Народився 25 листопада 1937р. у м. Володимирець, Рівненської області.

Старший науковий співробітник відділу хірургії магістральних судин Інституту хірургії і трансплантології АМН України, доктор медичних наук.

З 2001 р. – генеральний секретар Асоціації судинних хірургів України, член наукової хірургічної спілки м. Києва та Київської області.

Нагороджений медаллю “1500 – річчя Києва” від імені Президії Верховної Ради СРСР та медаллю “Винахідник СРСР” (1982).

Закінчив лікувальний факультет Станіславського (Івано - Франківського) медичного інституту.

Працював лікарем – ординатором, завідувачем хірургічного відділення Моршинської лікарні у Львівській області, одночасно був хірургом – консультантом курорту “Моршин”.

У 1972 році М.А. Ващенко захистив кандидатську дисертацію і продовжив наукову діяльність у відділі хірургії магістральних судин Київського НДІ клінічної та експериментальної хірургії МОЗ України на посаді молодшого наукового співробітника. З 1987 р. – старший науковий співробітник цього відділу.

Продовжував займатися науковою працею з обстеження та хірургічного лікування хворих облітеруючим атеросклерозом черевної частини аорти, здухвинних і стегнових артерій. Наслідком цих досліджень став захист докторської дисертації на тему: “Хірургічна корекція регіонального кровообігу при оклюзіях черевної частини аорти та магістральних артерій нижніх кінцівок” (1996рік).

Він є автором понад 165 наукових статей і монографій. Зокрема, у 1999 році було видано монографію «Хирургия окклюзий брюшной аорты магистральных артерий нижних конечностей.»

Милосердя і доброта з глибин душі його росте (75 – річчя від дня народження доктора медичних наук М.А.

Ващенко)

Мазаний Віктор Степанович

Віктор Степанович Мазаний народився 28 лютого 1955 року в селі Городець Володимирецького району на Рівненщині. У 1977 році закінчив із відзнакою факультет журналістики Львівського державного університету імені Івана Франка, а у 1995 - Міжнародний центр журналістики ICCJ (США). Заслужений журналіст України. Працював власним кореспондентом газети «Молодь України» у Волинській, Тернопільській та Рівненській областях, власним кореспондентом інформаційного агентства ТАСС у Рівненській області, в газеті «The Gazette» (м. Сіде Репідс, США).

Із 1985 року - власний кореспондент Українського Національного інформаційного агентства УКРІНФОРМ у Рівненській області Доцент кафедри теорії і практики журналістської творчості Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука. Заповідальний редактор енциклопедії «Уславлені постаті України» у Рівненській області. Автор проєктів літературно-мистецьких свят «Городецький автограф» і «Городець у вишиванці», які щорічно проходять у селі Городець Володимирецького району на Рівненщині. Співорганізатор першої Асамблеї лауреатів Національної премії України імені Тараса Шевченка, яка відбулася у Рівному в травні 2007 року. Засновник Поліського літературного музею, Алеї письменників України, що у селі Городець на Рівненщині. Почесний громадянин цього села. Лауреат обласної літературної премії імені Світочів (2004). Переможець рейтингу м. Рівного «Гордість міста» у номінації «Кращий письменник» 2005 року. Член Національної спілки письменників України, член Національної спілки журналістів України. Окремими виданнями вийшли книги: «... І мить у вічність проростає» (1998), «Спалах ядра» (2000), «З Капітолійського пагорба» (2001), «Осінь жінка» (2002), «Енергетичний велет Хмельниччини» (2007), «Рівненщина працює» (2009), «Танок бджоли» (2008), «Погляд сльози» (2003), «Корінь вогню» (2005), «Тінь павука» (2006). Остання була номінована у фіналі на здобуття Національної премії України імені Тараса Шевченка у 2008 році. Книга «З Капітолійського пагорба» введена в експозицію Всесвітнього музею імміграції у Міннесотському університеті(США).

Іван Миколайович Кидрук

Народився 13 лютого 1947 року в селі Ромейки Володимирецького району Рівненської області. Середню освіту здобув у рідному селі, а також у селі Кетрисанівка на Кіровоградщині. Закінчив факультет журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка. Служив у ВМФ, учителював, працював у Володимирецькій районній газеті, в обласних - «Червоний прапор» та «Вісті Рівненщини».

Перша публікація - у журналі «Знання та праця» (1964). Перша гумореска надрукована у флотській газеті «Страж Балтики» у 1969 році. Відтоді у всеукраїнських журналах та газетах уміщено понад 400 гумористичних і сатиричних оповідань, памфлетів і фейлетонів. З'являлися вони також у виданнях Росії, Білорусі, Канади.

Окремими виданнями вийшли книги: «Дай характеристику!» (1982), «Прихованою камерою» (1987), «Магазин правого черевика» (2007).

Низка гумористичних та сатиричних творів відзначена на конкурсах Міністерства культури України (для естради), Всеукраїнського радіо (передачі «Від суботи до суботи», «А ми до вас в ранковий час»), журналу «Перець», газет «Молодь України», «Веселі вісті».

Лауреат III Всеукраїнського конкурсу радіоп'єс (2009) - перша премія.

Тадеуш Єжи Стецький

Тадеуш Єжи Стецький (пол. Tadeusz Jerzy Stecki) гербу Радван (1838, Городець — 2 (14) серпня 1888, Велика Медведівка) — волинський краєзнавець і письменник. Учасник Січневого повстання. Писав польською мовою.

Народився в сім'ї Томаша Стецького і Анелі Озеровівни у домі хрещеної своєї матері Ельжбети Урбановської у Городці, де пізніше ще неодноразово перебував з ріднею. Ймовірно, що вперше потяг до знань пробудила у Тадеуша

Єжи городецька бібліотека, в якій свого часу працював Юзеф Ігнацій Крашевський, одружений на сестрі брата власниці дому, Софії Вороничівні. Вже під час навчання у Житомирській гімназії Тадеуш Єжи відрізнявся непересічними здібностями. В 1857 році закінчив Київський університет. По поверненні до отчого дому зазнайомився з приятелем батька Спиридоном Осташевським з Авратина. Юний Тадеуш Єжи одразу підпав під вплив старшого на 41 рік товариша, який запалив його до роботи. Вже в 1864 році у Львові з'явився друком перший з заповіданих одинадцяти томів про Волинь, присвячений передусім місту Заславу і Заславському повітові. Майбутнє, однак, виявилось зовсім іншим.

Учасник січневого повстання у ранзі офіцера полку Едмунда Ружицького. Брав участь у битвах під Нічпалами, Мирополем, Миньківцями (двічі), Славутюю, Салихою. Після поразки повстання змушений був емігрувати. В 1865 році сум за Вітчизною і жаль за близькими людьми, для яких був єдиною опорою, схилили Тадеуша Єжи до подання в Берліні особисто цареві Александру II прохання про дозвіл повернутися в рідні пенати. Наприкінці того ж року він таки повернувся, щоправда не надовго. 1866 року відбув на заслання до Оренбурга на Уралі. Проте не сам, а з коханою Марією Немежицькою, яка вирішила розділити з Тадеушем Єжи долю вигнанця. Цікавим зразком, що змальовує побут Тадеуша Єжи тих часів були «Листи з-над берегів Уралу і Киргизкайзацьких степів», друковані у часописах «Przegląd Tygodniowy» і «Kłosy» у 1868 році.

Через кілька років отримавши амністію повертається з дружиною на Волинь і осідає у Привітові, де знову береться за перо. Невдовзі на полицях книгарень з'являються другий том про Волинь, монографія про Луцьк, яку друкували також у краківському часописі «Czas», повісті «Старий двір» і «В степу», друковані з ілюстраціями у «Tygodnik Pustrowany» 1871 року, багато дрібніших історичних праць друкованих у різних часописах. В останні роки життя, перебуваючи у скрутному матеріальному становищі і поховавши меншого сина Єжи, він продовжує працювати і друкуватися в краківському часописі «Przegląd powszechny». Видання останньої своєї праці «Z boru i stepu. Obrazy i ramiatki» Тадеуш Єжи вже не побачив. 2 (14) серпня 1888 року в отчому домі у Великій Медведівці на Волині у віці 50 років він помер, залишивши дружину і 19-літнього сина Вітольда.

Джерело: http://uk.wikipedia.org/wiki/Стецький_Тадеуш_Єжи

Кучер Віктор Олександрович

Кучер Віктор Олександрович – начальник обласного центру «Інваспорт». Народився 24 червня 1955 р. у с. Великі Цепцевичі Володимирецького району Рівненської області. Має доньку Анну та онуку Ліку. Освіта вища, закінчив факультет здоров'я, фізичної культури і спорту Міжнародного економіко-гуманітарного університету ім. акад. С. Дем'янчука за спеціальністю «фізична реабілітація», спеціалізація – «викладач фізичного виховання» (2003 р.). Працював головою об'єднаного колективу фізкультури комбінату «Рівненпромбуд» (1982–1992 рр.), головним спеціалістом управління фізкультури і спорту облдержадміністрації (1992–1993 рр.). Із 1993 р. – начальник обласного центру «Інваспорт». Доцент МЕНУ ім. Степана Дем'янчука. Почесний працівник фізичної культури і спорту України (2008 р.). Заслужений працівник фізичної культури України. Нагороджений медаллю «За заслуги перед містом» III ступеня (2010 р.). Вільно володіє російською мовою. Захоплюється спортом, колекціонуванням книг, садівництвом. Девіз життя: «Ні дня без добрих справ».